

Руситѣ, които чувствуваха че тукъ всичко ще може окончателно да се рѣши, правятъ едно отчаяно усилие, макаръ и твърдѣ много уморени; а толкова много необходимата за въ ладения моментъ енергия, тѣ черпятъ отъ допуснатата отъ Сюлеймана-паша грѣшка.

До като дѣснитѣ руски колони стремително сж атакували Сюлеймана, сръдната колона му прѣсича съобщенията

Хванатъ въ пригответия отъ самия-же него капанъ, той започва да се колебае и, нечувствувайки въ себе си нито сили, нито мъжество за да се задържи, той захвърля артилерийната дивизия на Фуадъ-паша да се разправя сама съ руситѣ както може и както знае; подиръ това, слѣдъ като изгубва по-големата частъ отъ своитѣ 120 круповски оржия, започва да се катери съ цѣлата си армия — една армия, която, азъ съмъ увѣренъ, би направила чудеса при единъ добъръ прѣдводителъ — по козитѣ пжтеки на Доспатъ-Дагъ (контръ-форси на Родопитѣ) и срамно отстъпва къмъ Егейското море.

А прѣзъ врѣме на това негово позорно бѣгство, войницитѣ му — тѣзи безизвѣстни герои — отивайки смѣсено съ бѣжащитѣ жени и дѣца, плачатъ, виждайки себе си помежду тѣзи тълпи; но това бѣше пакъ той, — Сюлейманъ, — който подаде сигнала за общо бѣгство, сигнала да се спасява кой какъ може!

Когато азъ пишехъ настоящата книга въ Аленъ, имахъ честта да срѣщна тамъ, прѣди нѣколко мѣсеци, маршала Р , отъ когото узнахъ, — защото той прѣзъ врѣме на войната бѣше единъ отъ дивизионеритѣ на Сюлеймана — защо тѣ, съ общо съгласие не сж могли да принудятъ генералисимуса да спази своя естественъ пжтъ на отстъпление. Храбриятъ мар-

